

Nagyböjt 2. vasárnapja

Mk 9,1-9

Színeváltozás

Első látásra meglepő, hogy ez a történet mennyire hasonlít a feltámadás utáni jelenésekhez, amikor Jézus, a feltámadott találkozik a szűkebb tanítványi körrel. Sőt, a történet indítása is talányos „hat nap múlva” – Jézus halála után – vagy a feltámadás után? De az igazság kedvéért hozzá kell tenni, hogy a feltámadás utáni jelenetekben Jézus mindig feltárja magát, és mindig egyedül jelenik meg, itt viszont Mózes és Illés társaságában találjuk. Három kiválasztott tanítvány a jelenet tanúja: Péter, János és Jakab, Jézus barátai, akik őt legjobban értették. Egyesek javasolták, hogy a görög mitológia metamorfózisaiaként értelmezzük ezt a történetet, de nehézséget okoz, hogy a görög mitológiában az istenek változnak emberré, ebben a történetben viszont az emberi világból megismert személyek mutatkoznak be égi lényekként. Ami a legkülönösebb, hogy Jézus egy pillanatra égi dicsőségben mutatkozik be. Ma már senki sem foglalkozik Renan nevetségesen racionalista magyarázatával, amely szerint a hegyre igyekvő tanítványok napszúrást kaptak, elaludtak, és a történetben szereplő égi lényeket csak álmodták.

A színeváltozás története kulcsfontosságú. Valami rendkívüli dolog történt, hogy Jézust egy idő után Isten fiának nevezik zsidó tanítványai, akiket vallási szempontból szigorúan neveltek, úgyhogy az embert még véletlenül sem tévesztették össze Istennel. Ha ez mégis megtörtént volna, komoly vallási szankciókkal kellett számolniuk. Ha a próféta magát isteni jelzővel illette, megkövezhették. Kérdés tehát, mikor jutnak el Jézus tanítványai arra a fokra, hogy Jézus rendkívüliségét hozzák kapcsolatba az istenivel?

Valójában minden hívő ember életében lejátszódik hasonló folyamat. Előbb csak vallási információkat kapunk a hitoktatásban és a szentmisében, valamint más egyházi alkalmakkor. De a kamaszkor küszöbén életünkben elérkezik az a pillanat, amikor ezekkel a történetekkel kapcsolatban személyesen is állást foglalunk. Van, aki azt mondja, ez mind nagyon szép, de hihetetlen. Van, aki azt állítja, mese az egész. Van, aki természetesnek tartja, hogy a vallási élet tele van csodás történetekkel. De akadnak olyanok is, akik komolyan elgondolkoznak azon, vajon a mai hétköz-

napi világunkban is megjelenhet-e az Isten? Aki a vele való kapcsolatot ilyen közvetlenül éli át, abból elkötelezett keresztény válik. Nemcsak Istent, hanem a világot is másként látja. Nem egyszerűen isteni parancsokról beszél, amelyet meg kell valósítania, hanem hitéből fakadó belső indíttatásról.

Péter, János, Jakab a hegyről másként látta a világot. Nemcsak azt a perspektívát vették észre a világban, amelyet csak magasról lehet látni, hanem amikor Isten szemével nézzük a világot, átrendeződnék az emberi összefüggések.

A színeváltozás hegye az elkötelezettség szempontjából fordulópontra jelentett a tanítványok életében. Beda Venerabilis szerint „a színeváltozásban Jézus valóságos teste megőrződött”. Nem vallási álomról, vízióról van tehát szó, hanem a megélt vallásosság kialakulásáról. Ennek elindítója nem a tanítás megértése, hanem az istenközelség átélése. Ezt az élményt Jézus, az Isten Fia szavatolja. Ez az élmény relativizálta a világi dolgok fontosságát, számos embert ragadott meg, tett a keresztény hit szentjévé, hitvallóvá vagy mártírrá. A színeváltozási jelenet nem pusztán szenzáció, amelyet a művész meg kíván örökíteni, hanem Isten és ember találkozás, amely a kereső embert, elkötelezett hívővé alakítja.

A magas hegy imája

Dicsőítelek téged, Élet Ura! Köszönöm, hogy engem választottál ki a magaslatok közül, hogy elhordozzam a te nagyságodat. Bár én óriási vagyok, kiterjedt, magas és szilárd, és őszibb minden élőnél, de összehasonlíthatatlan a te nagyságod, melyet méltó voltam elhordozni, a te mindenhatóságod, a te szilárdságod, melynek tanúja voltam, és a te örökkévalóságod, hiszen te mindennél előbb voltál és látad az én teremtésemet is. Köszönöm, hogy tanúja lehettem a te színeváltozásodnak, amikor ruháid fényessége beraagyogta szikláimat. Ó, milyen boldog lettem volna, ha három sátrat állítottak volna fel fennsíkomon, egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek. De kimondhatatlanul boldog vagyok a többi magaslatok közül, hiszen felhőként teremtő Atyám szállt le a csúcsomra, hogy hangos szózatot dicsőítsen meg téged. Tanítványaidnak meghagytaad ugyan, hogy amit láttak, senkinek el ne mondják, de én

*ezután már csak azért fogok létezni, hogy a rajtam törté-
teket hirdessem, hogy magaslatom a te dicsőségedet zengje
mostantól fogva a feltámadásodig, és azon túl az idők
végezetéig, amíg fönnáll a világ. Amen.*